

[Lilli Gyldenkilde]

det ved denne lejlighed, at i og med, at der sker den hurtige teknologiske udvikling og rationalisering, som der faktisk gør for tiden – maskiner kommer i stedet for mennesker på masser af virksomheder – sker der det, at de virksomheder, som er særlig løntunge, kommer til at betale forholdsmæssigt mere til sociale ydelser end dem, der ikke er løntunge. Jeg vil godt illustrere det med et enkelt eksempel. F. eks. kræves der på Carlsberg mange flere ansatte til at fremstille det samme antal øl, som man fremstiller på Fredericia Bryggeri, fordi man dér har en meget høj teknologisk udvikling. Det betyder også, at Carlsberg må betale meget mere til sociale ydelser af denne art, end man må på Fredericiabryggeriet. Og nu taler jeg ikke til fordel for en udjævning af konkurrencen mellem virksomhederne, det er ikke det, jeg tænker på, men resultatet af det bliver jo, at man kommer til at lægge flere byrder over på lønmodtagerne i stedet for at få en ordentlig fordeling.

Det er nogle af de ting, som jeg meget gerne vil have mulighed for at drøfte med nogle andre under udvalgsarbejdet, fordi jeg mener, man må finde frem til en anden måde at gøre dette på. Det kunne være noget i retning af, at man tog forskellen mellem indgående og udgående moms; i alt fald må man finde et andet kriterium, hvis ikke der skal opstå nogle store uretfærdigheder i forbindelse med forslag af denne art.

Lone Dybkjær (RV):

Som det allerede er fremgået af forskellige ordførerindlæg, og som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, er dette en del af det økonomiske forlig fra maj 1981, hvori det radikale venstre også er deltager, og vi kan derfor naturligt nok tilslutte os forslaget. Vi er klar over, at der venter os i dyngervis af spørgsmål fra specielt fremskridtspartiet, uden at vi nærmere har fået specificeret, hvad de går ud på. Vi imødeser derimod de spørgsmål, der kommer fra venstre, med interesse og vil arbejde positivt med de spørgsmål, der stilles i udvalget.

Arne Melchior (CD):

CD er medfadder til dette forslag, som vi anbefaler til en grundig og positiv udvalgsbehandling. Hver gang vi snakker efterløn i

tinget her, har CD fremhævet, at vi betragter efterlønnen, som vi med tilfredshed erkender vort medansvar for, primært som en forsikringsmæssig ordning. Man betaler en præmie for i givet fald, hvis man skulle få brug for det, at kunne nyde en fordel, og eftersom vi betragter ordningen som en sådan, har vi principielt den opfattelse, at hele eller det meste af præmien skal betales af dem, der i en given situation vil nyde godt af ordningen.

Imidlertid kunne vi ved lovens oprindelige vedtagelse ikke nå længere end til den fordelingsordning, som nu har været gældende siden, og det er et princip, der videreføres efter dette lovforslag. Det har vi accepteret, men under den forudsætning – det var hr. Hans Jørgen Holm, der var inde på spørgsmålet – at erhvervslivets omkostninger ikke forøges derved, altså at konkurrenceevnen ikke forringes, og selv om det er rigtigt, som hr. Hans Jørgen Holm siger, at det kan man ikke udlæse af dette forslag, og selv om det tilkommer arbejdsministeren på regeringens vegne at meddele, hvordan det hænger sammen, skal det hermed være sagt klart, at for mit parti er det en forudsætning, som ikke er anfægtet af nogen i øvrigt, at sammenhængen mellem denne lov og skadefriholdelsen opretholdes. Vi kan derfor med stor tilfredshed støtte forslaget, og endda føler jeg anledning til at anerkende over for ministeren og regeringen den realitetssans og smidighed, der har været udvist i denne sammenhæng.

Som bekendt er forslaget et led i det indgåede forlig og altså på forhånd sikret flertal, men jeg vil meget gerne appellere stærkt til de øvrige partier – og jeg tænker selvfølgelig her allermest på venstre, men også på det konservative folkeparti – om at bidrage til forslagets gennemførelse, og jeg vil gerne erklære mig uenig med den eller dem, der har sagt i dag og ved andre lejligheder, at efterlønsordningen ikke har været en succes. Den har været en succes. Den er en menneskelig og social ikke bare rimelighed, men retfærdighed, og den er også økonomisk meget velbegrunderet i sit udgangspunkt og i sine virkninger. Derfor kan vi med stor tilfredshed fortsat støtte denne ordnings opretholdelse og bedst mulige gennemførelse.

Tyroll (VS):